

dretrallet er i den overordentlig lykkelige Stilling, — jeg siger: i den overordentlig lykkelige Stilling, at, aldeles usforudset af det som af Andre, usforudsete lykkelige finansielle Vilkaar give det en vis Ret, som først senere kommer til at staa i det rette Lys, til at have haft den Mening, som det den Gang paastod var den rette, saa ser det vel ud, som om den Regjering, der ikke ved sin Understøttelse havde givet dette Mindretal en saadan Styrke, at det muligvis var bleven til et Flertal, havde gjort en stor Uret. Men som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger) siger: enhver Beslutning skal ses under den Dags Lys, da den blev til, og jeg holder mig fuldt forviiset om, at Enhver, hvis den Situation endnu var tilstede, som de huske, vilde give den Ret, der da vare Flertal, og som støttede Regjeringen i dens bestemte Begring. (Berg: Mindretallet giver dem ikke Ret!). Mindretallet vilde ganske sikkert ikke have givet Ret, da det jo den Gang var af en anden Anskuelse, og da der overhovedet er store Vanskeligheder ved paa visse Omraader at overbevise et Mindretal, der har fat sig en Anskuelse meget fast i Hovedet. Naar det ærede Medlem, som førte Ordet for Forespørgerne, nu fra sin Side, som jeg en Gang tidligere har bemærket, finder det rigtigt at vælte Ansøret bort fra sig og tage Parti for det Mindretal, som han selv den Gang bekenkede, saa kan jeg ikke skjule, at jeg maa anse det for at være en mildest talt besynderlig Optræden; men jeg kan jo ikke forlange, at det ærede Medlem selv skal finde det. Jeg kan forstaa, at det Mindretal, som den Gang kom med den Proposition, der da blev forkastet, kan sige: Vi havde Ret i to Ting, vi havde Ret i, at det den Gang var et fornuftigt Dieblit til i Genhold til den vedtagne Lov at sætte denne Sag i Bevægelse, og Regjeringen har vist, at vi havde Ret; men at den, der særlig er kaldet til at varetage og bekvæmte sig med finansielle Forhold, der den Gang godkendte Regjeringens Anskuelse, og som ikke kan paavise — og det paastaar jeg ved Siden af —, at Regjeringen har svigtet sin Pligt til at skaffe vederbørlige Entrepreneurer, til at skaffe Banen færdig i rette Tid, nu hangerer sit Standpunkt i den Grad, at han gjør Mindretallets daværende Anskuelse til sin og angriber Regjeringen og det Flertal, som han selv den Gang hørte til, dette kan jeg, oprigtig talt, ikke forstaa.

Berg: Jeg kan særdeles godt forstaa den ærede Ordførers Stilling, selv om han ikke aldeles klart og tydelig udtalte den i Dag. Jeg skal ikke komme nærmere ind der paa, det ærede Medlem har vist nok selv forlangt Ordet eller vil i alt Fald faae det, og idet jeg skal erklære mig vel tilfreds med de Udtalelser, der ere faldne fra mine ærede Medførespørgeres Side, skal jeg sige, at det ikke er min Hensigt at udtale mig ubøvelig her,

især da vi, efter hvad den ærede Ordfører har bemærket, ville faae denne Sag frem ved Finantslovens Behandling. — Den Gang, jeg hørte den ærede Indenrigsminister første Gang udtale sig, kan jeg ikke negte, at det forekom mig, at han talte, som om Regjeringen havde fortjent en Guldmedaille for sit Forhold til Jernbane- og Havneanlægene i Vestjylland. (Indenrigsministeren: Det har den ogsaa!) Det er muligt, den faar en saadan, men tilvisse ikke fra Vestjyderne. Befolkningen derovre vil ikke give Regjeringen nogen Guldmedaille for dens Virksomhed for disse Anlæg. Det er den ærede Ministers Lidt — jeg vil ikke sige flotte, men lette Maade at tage Regjeringens Ansvar paa i dette meget vigtige Kapitel, der egentlig har foranlediget mig til at bede om Ordet. Jeg tror, at det er noget betænkeligt, naar Regjeringen saa let, som den ærede Indenrigsminister har gjort det, kan skyde Ansøret fra sig over for Ledelsen af saa vigtige Samsundsanliggender, som her er Tale om, og gjøre sig i den Grad ansvarlig over for dem, den har sluttet Kontrakt med, at den siger: I det Dieblit Kontrakten er afsluttet, staa vi magtesløse, vi kunne intet Mere gjøre. Thi det er Kointessentent af den ærede Ministers Foredrag. Da jeg holder meget af en stærk Regjering under alle Omstændigheder, ogsaa i disse Forhold, tror jeg, at Anvendelsen af en Maxime som denne i alle Henseender, og overført paa hvilket som helst Omraade, altsaa ogsaa her, er meget uheldig. Den ærede Minister talte gentagende Gange om, at han ikke forstod, at der var finansielle Tab forbunden med, hvad der var slet. Den ærede Ordfører har allerede opløst Tilsvækkeligt i den Henseende, han har sagt, at alene Skimmerne vare en halv Gang dyrere at kjøbe, end dersom man havde begyndt i Tide, i rette Tid, betimelig Tid, fornuftig Tid, ikke at tale om, at Arbeidspriserne vare mindre, saa at hele den samlede Anlægssum vilde have været mindre, og heller ikke maa man forbigaa Rentetabet og det store indirekte Tab, som Befolkningen har lidt, og navnlig de Enkelte, som have lagt hele deres Besiddelse an paa, at Anlæggene skulde være færdige i god Tid, men ere blevene snydte derfor. Ja, et Tab er der; man har ikke modtaget den Beregning, som blev gjort af Mindretallet, det er ikke blevet modtaget og vil heller ikke kunne blive det. Jeg kunde anføre for den ærede Minister i den Henseende en Autoritet, som jeg dog ikke her vil nævne, men som han ikke vilde skyde til Side. Det er ogsaa for mig en ganske egen Maade, hvorpaa den ærede Minister kom til at skyde Ansøret for Regjeringens Stilling i 1871 fra sig, naar han sagde: „Er det Noget at bebrejde os, at vi ikke fortsatte fra den 1ste Juli 1871, vi havde jo ingen Penge.“ Er det ikke en Legen med Ord, naar Regjeringen ingen Penge vilde have, men modfattede sig Bevillingen i Forveien for ikke at komme til at